

Ένα βιωματικό σχόλιο πάνω σε μια σύγχρονη εικόνα

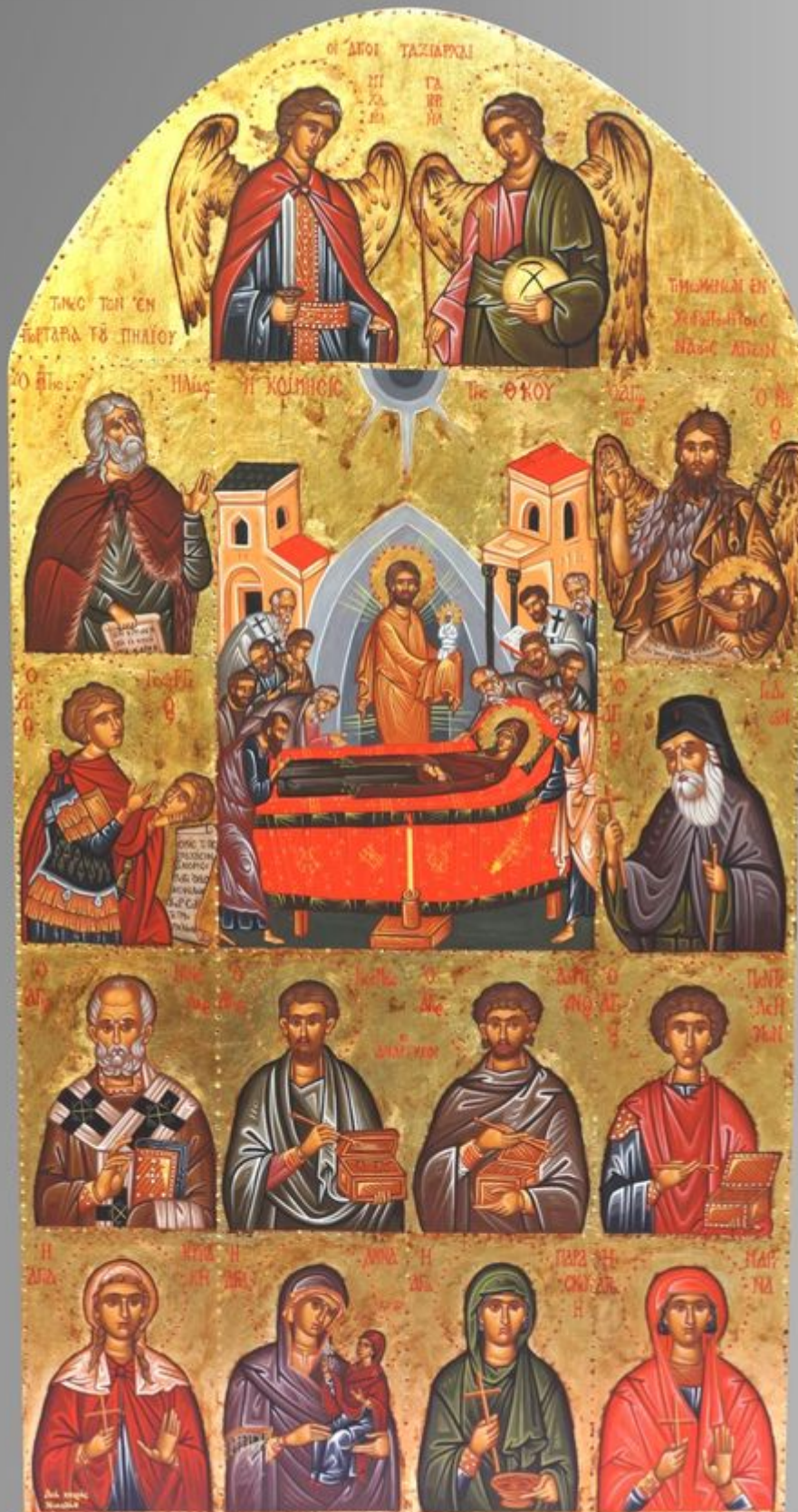
/ [Πεμπτούσία](#)

Τινές των εν τω χωρίω της Πορταριάς εν χειροποιήτοις ναοίς τιμωμένων αγίων

«**Κάποτε μας μιλούσαν οι άγιοι...**» τόνιζε με πείσμα πηγάζον από τη βαθειά του θρησκευτική πίστη ο υπέργηρος (είχε καβατζάρει τον κάβο των 90 ετών) πατέρας μου, παλαίμαχος υπηρέτης της θείας του Δαμασκηνού τέχνης για πάνω από 75 χρόνια.

Άγιοι, του χώματος που μας γέννησε σ' εκείνο το αρωματισμένο από το θρόισμα της φλαμουριάς χωριό της χερσονήσου του Πηλίου. Άγιοι, που καθημερινά τους νιώθαμε δίπλα μας να παίζουν, να γελούν, να κλαίνε, να μάχονται μ' αναμαλλιασμένο το άγριο βλέμμα τους μαζί με τη μάνα μας στην αγωνιώδη κι αγωνιστική απόγνωση της αρρώστιας, να συνοφρυώνονται, να συλλογίζονται βαθιά, να μας κοιτούν άλλοτε επικριτικά κι άλλοτε επιδοκιμαστικά, άλλοτε απογοητευμένοι κι άλλοτε ικανοποιημένοι που μπορέσαμε και κάναμε κάτι το λίγο, το ελάχιστο, για το Χριστό.

Κατέβαιναν από τα εικονοστάσια και τα τέμπλα και σαν αερικά τριγύριζαν στα σοκάκια του χωριού, στις ράχες του βουνού, στα δάση των υδάτων του. Τους

συντυχαίναμε στα πέτρινα καλντερίμια, στα χωμάτινα στενωρύμια του περήφανου όρους, να παλεύουν στην τραμουντάνα του χιονιά, μούσκεμα στη βροχή, πνιγμένους στην σκόνη και την πούλβερη, κατάκοπους και χαμογελαστούς στη γλυκύτητα του βλέμματός τους.

Βιώσαμε τα μυστήρια των θαυμάτων τους: Το άρωμα του μύρου του οσίου Γεδεών, τις θαυματουργές ιάσεις του αγίου Αποστόλου του Νέου του εξ Αγίου Λαυρεντίου, τις θαυματουργές επεμβάσεις του Αϊ Νικόλα, τις νουθετικές παρεμβάσεις και ιάσεις των Αγίων Αναργύρων, τα...

Φύγαμε από τον τόπο των πατέρων μας. Σκορπίσαμε στα τέσσερα του κόσμου. Οδεύσαμε «εις χώραν μακράν...», στους... Αντίποδες, ζώντας (;) όπως...

Ξεχνούσαμε, πήγαμε να ξεχάσουμε...

Έρχονταν, όμως, η καθημερινή ώρα όταν ξαπλώναμε για ανάπαυση του κάματος της μέρας, και κάτω από τα μισοαποκαρωμένα βλέφαρά μας ανέτελλε σιγά σιγά το ασήμι του κάμπου της ελιάς, το ώριμο για τρύγο τσαμπί στο αμπέλι, το παγωμένο νερό του ορεινού ανέμου, το πράσινο του δάσους της οξυάς και... 'κει, πιο πίσω, ...στη θολούρα του μισόκλειστου βλέφαρου αιωρούνταν ανάερες οι εκκλησιές των αγίων, τρεμόπαιζαν οι φλογίτσες των κεριών στο φως της δύσης, που έμπαινε από τα χρωματισμένα τζάμια των ναίσκων του έρημου από φωνές παιδιών χωριού... Ψάχναμε στη θολούρα καπνό ανωθρώσκοντα...

Υψώνονταν, τότε, σκληρό απέναντί μας το άλλο μας «εγώ», το άδολο των παιδικών μας χρόνων, σκληρό και επικριτικό, άτεγκτο στο κρύο ατσάλι του βλέμματος. Σαρδόνια μας ρωτούσε: «Αισθάνεσαι ικανοποιημένος...;» Πού απάντηση...!

Νιώθαμε, τότε, το χάδι των εφέστιων αγίων μας. Ιλαρό βλέμμα πατέρα, μάνας κι αδελφού, παιδικού φίλου και γείτονα. Βούρκωνε το μάτι σε προσευχή. Άυλη, χωρίς λόγια, μόνο λιβάνι αιθέρα συναισθημάτων... Θέλαμε να τους αγγίξουμε, να τους χαϊδέψουμε, να «ασπασθούμε την δεξιάν» τους, όλα μαζί και τίποτε.

Εμνήσθημεν πατρών ρημάτων: «Επί το πρωτότυπον διαβαίνει...»

Ήταν τότε που «πρεσβείαις τών...» τα 'φερε ο «πάνθ' ορών αεί και πάντα» ώστε... χαμογέλασε ανάμεσά μας ο Αγιογράφος. Φρέσκος αέρας, με τσίπουρο από τη μάννα. Μας γέννησε την ιδέα να φέρει σε αισθήσεων κοινωνία τα συρίζοντα πνεύματα δρόσου των εφέστιων αγίων. Του ζητήσαμε, τότε πριν από είκοσι περίπου χρόνια, την αύραν από χρηστών τόπων φέρουσαν υγείαν να τη λιτανεύσει

στη μούχλα του δώματος των μοναζόντων στρουθίων. Ευχέλαιο σε «παθών τάραχον...». Χαμογέλασε αμήχανα η χειρ του χρωστήρα:

- Δύσκολο, πολυπρόσωπο το έργο! Άσ' το να το δουλέψω στο κεφάλι μου

«Του κύκλου τα γυρίσματα π' ανεβοκατεβαίνουν...» συνέχισαν ήρεμα την αέναη, άχρονη κίνησή τους. Είκοσι... και... χρόνια μετά θύμισα στον θεράποντα της τέχνης του φωτοστέφανου την παλιά μας ιδέα, συμφωνία, που τώρα είχε πάρει τη μορφή της απόφασης. «Τινές των εν τω χωρίω της Πορταριάς εν χειροποιήτοις ναοίς τιμωμένων αγίων» θα απιθώνονταν πια στην Ιθάκη του καντηλιού πάνω στο πορταρίτικο σπιτικό εικονοστάσι.

Έργο τέχνης «υφαίνειν εργώδες εστίν...». Όμως, με έμπειρο άγγιγμα δακτύλων αγαπητικά ψάχθηκε, ετοιμάσθηκε, τρίφτηκε σχολαστικά, λειάνθηκε το μασίφ της φλαμουριάς, σοφιλιάστηκε, σχεδιασμοί επί σχεδιασμών, σύλληψη τελικού σχεδίου και...

Ήταν τότε που τον χρωστήρα «εκύκλωσαν ζάλοι ώσπερ μέλισσαι κηρίον...» και άρχισε να «συμπνίγεται ταις μερίμναις του βίου...».

Αγώνας, σιωπή και προσευχή...

«Πρεσβείαις τών...» περάσαμε τον κάβο των συμπληγάδων του αλλοτρίου.

Ξανάπιασε δουλειά το φύλλο χρυσού επίμονα, μεθοδικά, σταθερά, προσευχητικά, υμνητικά, δοξολογικά.

Και ενεφύσησεν αυτώ πνοήν ζωής...

Χτύπησε το κινητό.

- Τέλειωσα! Έλα...

Ήταν στημένο όρθιο στο μισόφωτο του εργαστηρίου. Ενσάρκωση του είκοσι χρόνων κουρνιασματος στο μισοσκόταδο του κάτω μέρους των μισόκλειστων βλεφάρων. Ιλαρότητα στα ήρεμα βυζαντινά φωτοστέφανα, θάλπος και άκος ψυχής, προσευχητική υμνωδία!

Αμηχανία, έκσταση και δέος το πρώτο κοίταγμα.

Φαεσφόρος παιάνας το ευλαβικό απίθωμα στο εικονοστάσι της πατρώας εστίας!

Δόξα σοι τω δείξαντι το φως...!

«Πρεσβείαις, Κύριε, της Θεοτόκου και πάντων των Αγίων σου ελέησον ημάς!»

Πηγή: athirma.gr